I sag 14/79

RALPH LOEBISCH,

tjenestemand ved Rådet for De europæiske Fællesskaber, boende Avenue des Aubépines 107, 1180 Bruxelles, repræsenteret og bistået af advokat Edmond Lebrun, 68 Rue Camille Lemonnier, 1060 Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Tony Biever, 83, Bd. Grande-Duchesse Charlotte,

sagsøger,

mod

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER,

repræsenteret af John Carbery, juridisk konsulent i Rådets generalsekretariat i Bruxelles, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Van den Houten, direktør for Den europæiske Investeringsbanks juridiske tjeneste, 2, place de Metz,

sagsøgte,

angående et krav om, at det anerkendes, at sagsøgeren bestrider en direktørstilling i lønklasse A 2, hvorfor han har ret til indplacering i lønklasse A 2 med virkning fra 1. april 1974 eller i hvert fald fra 4. maj 1978 samt et krav om annullation af den stiltiende afvisning af hans ansøgning og klage i denne anledning,

afsiger

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af afdelingsformanden A. Touffait, dommerne P. Pescatore og Mackenzie Stuart,

generaladvokat: G. Reischl
justitssekretær: J. A. Pompe, assisterende justitssekretær

følgende

DOM

Sagsfremstilling

Sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb og parternes påstande, anbringender og øvrige argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

Sagsøgeren, som er tysk statsborger, dr. jur. og eksamineret linguist, indtrådte i Rådets tjeneste i Bruxelles den 1. februar 1958, datoen for oprettelsen af institutionerne under EØF og Euratom, efter at han siden 3. september 1956 havde arbejdet i »Conférence intergouvernementale« og »Comité intérimaire«, som havde til opgave at udarbejde og iværksætte traktaterne, hvorved EØF og Euratom oprettedes.

Ved sin henførsel under vedtægten blev han ifølge dennes artikel 102, stk. 4, b), udnævnt til tjenestemand i lønklasse LA 4 med titel af gruppeleder i Rådets oversættelsestjeneste med virkning fra 1. januar 1962.

Med virkning fra 1. januar 1973 blev han forfremmet til lønklasse LA3 med titel af chef for oversættelsesafdelingen.

Endelig underrettede generalsekretær Hommel ham i en skrivelse af 30. april 1974 om, at han fra 1. april 1974 var »stillet til rådighed for Generaldirektorat A, Direktorat II: Drift/Oversættelse, som chef for sprogtjenesten«.

Da sagsøgerens forgænger i denne stilling, Noack, på personligt grundlag var blevet forfremmet til lønklasse A 2, forventede sagsøgeren efter sin udpegelse til chef for sprogtjenesten at blive forfremmet til lønklasse A 2 med tilbagevirkende kraft fra dagen for hans »udnævnelse«. Da dette ikke skete, indgav han en ansøgning til ansættelsesmyndigheden den 12. maj 1978 for at opnå indplacering i lønklasse A 2 med virkning fra 1. april 1974. Han indgav en ny ansøgning den 17. maj 1978 for at opnå denne indplacering med virkning fra senest den 4. maj 1978, dagen for ikrafttrædelsen af Rådets forordning nr. 912/78 af 2. maj 1978, der ændrede vedtægten for De europæiske Fællesskabers tjenestemænd samt ordninger og forordninger for øvrige ansatte i Fællesskaberne (EFT af 3. 5. 1978, L 119/1).

Da denne klage forblev ubesvaret, og der ifølge vedtægtens artikel 90, stk. 2, måtte foreligge en stiltiende afvisning, anlagde sagsøgeren denne sag, som blev registreret på Domstolens justitskontor den 25. januar 1979.

Retsforhandlingerne har fundet sted i overensstemmelse med procesreglerne. På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstand:

1. Sagen fremmes til realitetsbehandling.

2. Det statueres, at stillingen som chef for sprogtjenesten hos sagsøgte, hvortil sagsøgeren blev udnævnt, er en direktørstilling i lønklasse A 2, hvorfor sagsøgeren bør indplaceres i lønklase A 2, med virkning fra 1. april 1974 eller i hvert fald fra 4. maj 1978.

3. Sagsøgte dømmes til at indplacere sagsøgeren i lønklasse A 2 med virkning fra 1. april 1974 eller i hvert fald fra 4. maj 1978.

4. Sagsøgtes afslag på at indplacere sagsøgeren i lønklasse A 2 annulleres med virkning fra 1. april 1974 eller i hvert fald fra 4. maj 1978; de stiltiende afslag på hans ansøgning og klage i samme anledning annulleres.

5. Sagsøgte idømmes sagens omkostninger.

Rådet har nedlagt følgende påstand:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren idømmes sagens omkostninger i det omfang, de ikke i medfør af procesreglementets artikel 70 og 95, stk. 2, skal bæres af sagsøgte.

III — Parternes søgsmålsgrunde, indsigelser og argumenter

Der består ikke noget problem vedrørende sagens antagelse til realitetsbehandling. Sagsøgeren har fremført to principale søgsmålsgrunde.

Den første søgsmålsgrund bygger på, at vedtægtens artikel 5 og bilag LA er overtrådt, og at princippet om sammenhængen mellem stilling og lønklasse ikke er overholdt samt på, at principperne om den hierarkiske organisation af stillinger og lønklasser i europæisk offentlig tjeneste og om god administrativ organisation er tilsidesat.

Dene søgsmålsgrund er opdelt i to afdelinger.

Første afdeling

Overtrædelse af vedtægtens artikel 5 og bilag IA og af princippet om sammenhæng mellem stilling og lønklasse

Sagsøgeren har anført, at Rådet ikke retmæssigt kunne afslå at indplacere ham i lønklasse A 2, idet hans funktion svarer til stillingen som direktør og derfor til lønklasse A 2, når henses til, at han blev udnævnt til en stilling som chef for en tjenestegren på 300 personer, hvoraf 250 er universitetsuddannede og placerede i lønklasse A, en tjenestegren for hvilken han har det fulde ansvar.

Rådet har hertil først anført, at sprogtjenesten kun indeholder stillinger i lønklasse LA 8 til LA 3, og at Rådets forordning nr. 912/78 af 2. maj 1978 (nævnt ovenfor) ikke indførte nogen stilling i lønklasse LA 2. Der kunne således ikke foreligge nogen ledig stilling som

anført i vedtægtens artikel 4, eftersom stillingen direktør ikke eksisterer. Dernæst har Rådet anført, at i henhold til vedtægtens artikel 6 skal antallet af stillinger i hver lønklasse fastsættes i budgettet; det er altså alene budgetmyndigheden, som enten kan oprette en ny stilling eller omdanne en eksisterende stilling til en højere stilling, hvad den ikke har gjort for så vidt angår funktionen som chef for sprogtjenesten.

Rådet har henvist til Domstolens praksis sag 61/70, *(Vistosi,* Sml. 1971, s. 145); sag 61/76, *(Geist,* Sml. 1976, s. 1349); sag 21/68, *(Huybrechts,* Sml. 1969, s. 25); sag 33/67, *(Kurrer,* Sml. 1965-1968. s. 473), ifølge hvilken den overordnede myndighed alene er ansvarlig for organisationen af dens tjenestegrene, og har tilbagevist sagsøgerens anbringender og hævdet, at alene ansættelsesmyndigheden som følge heraf kan træffe beslutning om »hvorvidt det er hensigtsmæssigt, at sprogtjenesten ledes af en tjenestemand i lønklasse A 2«.

Sagsøgeren har for det første anført, at der på grund af Noack's afgang forelå en ledig stilling som anført i vedtægtens artikel 4, og at vedtægtens artikel 6 ikke kan påberåbes, dels fordi det ikke drejer sig om at oprette eller omdanne en stilling, men om at anerkende at den bestridte stilling svarer til lønklasse A 2, dels fordi praktiske vanskeligheder er irrelevante for Domstolens afgørelse.

Sagsøgeren har ligeledes anført, at når forordning nr. 912/78 ikke indeholder nogen lønklasse LA 2, er det kun for at gøre det muligt for tjenestemænd, der kommer fra administrationen, at blive direktør for sprogtjenesten, dvs. i lønklasse A 2.

Sagsøgeren, som er enig med Rådet i teorien om tjenestegrenenes organisation, har tilføjet, at den overordnede myndighed imidlertid må respektere de rettigheder, som de ansatte i overensstemmelse med Domstolens praksis har ifølge deres vedtægt, (jf. *Vistosi,* nævnt ovenfor); sag 66/75, *(Macevicius,* Sml. 1976, s. 593); sag 16/67, *(Labeyrie,* Sml. 1965-1968, s. 519); sag 48/70, *(Bernardi,* Sml. 1971, s. 31); sag 35/72, *(Kley,* Sml. 1973, s. 679), og at Rådets anbringende derfor er »irrelevant«. Rådet har ifølge sagsøgeren ved at udnævne en chef for sprogtjenesten besluttet at oprette stillingen, og denne stilling er en direktørstilling, idet for det første chefen for tjenesten er overordnet seks kontorchefer, og en kontorchef logisk er underordnet en direktør; for det andet, fordi denne chef for tjenesten er den nærmeste ansvarlige for bedømmelsen af de seks kontorchefer; for det tredje fordi Rådets beslutning af 7. oktober 1963 — der beskriver arbejds- og kompetenceområdet for tjenestemændene i Rådets generalsekretariat — definerer direktørstillingen som følger: »leder en vigtig administrativ enhed direkte under en generaldirektørs myndighed, eller, i undtagelsestilfælde, institutionens myndighed«; efter sagsøgerens opfattelse udgør sprogtjenesten, der består af 300 personer, en vigtig administrativ enhed.

Som bevis på at hans stilling faktisk hører under lønklasse A 2 har sagsøgeren

desuden fremført, at det drejede sig om en forfremmelse, eftersom han blev udnævnt den 1. april 1974 efter forfremmelsesudvalgets forslag, og at en forfremmelse ifølge vedtægtens artikel 45, stk. 1, medfører overgang til en højere lønklasse. Ganske vist kan ifølge vedtægtens artikel 45, stk. 2, overgang fra en tjenestegruppe til en anden — her overgangen fra LA 3 til A 2 — kun finde sted på grundlag af en udvælgelsesprøve, men vedtægtens artikel 29, stk. 2, bestemmer, at for lønklasserne A 2 og A 1 »kan ansættelsesmyndigheden anvende en anden procedure end udvælgelsesproceduren«, og sagsøgeren har hævdet, at undtagelsen er blevet reglen, for så vidt angår udnævnelsen af chefen for sprogtjenesten i lønklasse A 2 i de andre europæiske institutioner. Og desuden betyder forfremmelsen ifølge sagsøgeren, at han ikke kan afslå sin nye ansættelse.

Endelig finder sagsøgeren, at »det under disse omstændigheder er uden betydning, at stillingsgruppen chef for sprogtjenesten ikke som sådan findes i oversigten over stillingsgrupperne inden for sprogtjenesten«, men at det drejer sig om at vurdere en administrativ situation »på baggrund af de faktiske forhold«, hvorfor man må »henføre sagsøgerens stilling under en af stillingsbetegnelserne, og dette kan kun være stillingsbetegnelsen direktør«.

Rådet har i sin duplik først understreget, at generalsekretariatet måtte omorganiseres, hvis sagsøgeren blev direktør, idet sprogtjenesten udgør en del af Direktorat II under en allerede udnævnt direktørs ansvar.

Rådet har tilbagevist sagsøgerens anbringende, der skal vise, at han bestrider en stilling som direktør i lønklasse A 2, idet Rådet anfører, at sagsøgeren på den ene side sammenblander udnævnelsen i en lønklasse med ansættelsen i en stilling og på den anden side det at blive stillet til rådighed i en tjenestegren. I nærværende sag drejer det sig om det sidste, hvorfor der aldrig har været tale om udnævnelse til en stilling som chef for sprogtjenesten, hvilket sagsøgeren ifølge Rådets opfattelse tilsyneladende også anerkender i sin ansøgning, idet det heri hedder »... jeg beder Dem venligst ansøge om og godkende omdannelsen af den LA 3-stilling, som undertegnede nu bestrider, til en A 2-stilling«; anerkendelsen fremgår af udtrykkene »omdannelsen af den LA 3-stilling, som undertegnede nu bestrider«.

Rådet har vedrørende dette anbringende konkluderet, at »chef for sprogtjenesten« ikke er en stilling i vedtægtens forstand, og at der derfor ikke foreligger nogen overtrædelse hverken af vedtægtens artikel 5 eller dens bilag IA.

Hvad angår dommen i *Macevicius*-sagen (nævnt ovenfor), som sagsøgeren har påberåbt sig, har Rådet anført, at den kun finder anvendelse på tjenestemænd, som udtrykkeligt eller stiltiende har opnået deres lønklasse inden deres undergivelse under vedtægten. I nærværende sag har der aldrig været en stilling som direktør for sprogtjenesten, eftersom denne ikke er et direktorat, men hører under Direktorat II under en direktørs myndighed.

Rådet har ligeledes bestridt det argument, der bygger på forfremmelsen, idet

det først anfører, at sagsøgeren — som var medlem af forfremmelsesudvalget — udmærket kunne have modsat sig sin udnævnelse, især fordi det drejede sig om at vælge mellem ham og Van Royen; dernæst at funktionen som chef for sprogtjenesten altid er blevet udøvet af en tjenestemand i lønklasse LA 3, bortset fra den meget korte periode, hvor Noack var blevet indplaceret i A 2 på personligt grundlag; endelig har Rådet anført, at Domstolen i sag 176/73, (*Van Belle-dommen*, Sml. 1974, s. 1361) statuerede, at vedtægtens artikel 29 må fortolkes snævert, og at der ikke eksisterer nogen ret til forfremmelse.

Anden afdeling

Overtrædelse af princippерne om stillingernes og lønklassernes hierarkiske organisation i europæisk offentlig tjeneste og om god administrativ organisation

Sagsøgeren har hævdet, at han hierarkisk er overordnet seks tjenestemænd, som er kontorchefer i lønklasse LA 3, og at denne situation, da han er i samme lønklasse som sine underordnede, strider mod princippet om en hierarkisk organisation. Desuden er han underordnet en direktør, der bistås af en kontorchef, som erstatter direktøren i tilfælde af dennes fravær; dette er i modstrid med princippet om god administrativ organisation.

Rådet har tilbagevist dette anbringende og understreget, at vedtægten intet sted forbyder, at »en tjenestemand kan udøve en styringsfunktion over andre tjenestemænd i samme lønklasse som ham«. Rådet har her henvist til Domstolens praksis, forenede sager 4 og 30/74, (*Scuppa*, Sml. 1975, s. 919).

Rådet finder ligeledes, at eftersom sagsøgeren har størst anciennitet blandt tjenestemændene i sin lønklasse, kan han udøve sin myndighed, så meget mere som de seks kontorchefer, som har ansvaret for hver sprogsektion, letter ham hvervet. Hvad angår sagsøgerens underordnelsesforhold, har Rådet fremhævet, at bortset fra at han har været underordnet en direktør lige siden sin udnævnelse, er det »ansættelsesmyndigheden under udøvelse af dens organisatoriske beføjelse, [der] har besluttet dette«, og at »dette underordnelsesforhold ikke kan betragtes som skadeligt for hans karriere eller hans myndighed«.

Sagsøgeren har punkt for punkt imødegået Rådets argumentation og fremført følgende:

1. Når vedtægten ikke forbyder, at en tjenestemand kan udøve en styringsfunktion over andre tjenestemænd i samme lønklasse som ham selv, er dette ikke noget argument, idet dette kan føre til misbrug, eftersom ansættelsesmyndigheden kunne tilsidesætte vedtægten og nægte en chef den lønklasse, der tilkommer ham på det højere løntrin; herved ville der uundgåeligt opstå et problem vedrørende kriteriet: hvornår er det nødvendigt, at en chef er i en højere lønklasse?

2. Rådets argumentation vedrørende ancienniteten er irrelevant, eftersom en hierarkisk opbygning medfører højere lønklasser;

3. Dommen *Scuppa* kan ikke anvendes i nærværende sag. Faktisk vedrører denne dom kun underordnelsesforholdet mellem tjenestemænd i samme lønklasse i tilfælde af en koordinering; men sagsøgeren koordinerer ikke de seks kontorchefers arbejde, han leder dem, idet de organisatorisk er underordnet ham: deres stillingsniveau er forskelligt fra hans. Således er sagsøgeren beføjet til at bedømme de

seks kontorchefer, medens kontorchefen, der i sagen *Scuppa* udøvede styringsfunktionen, ikke var beføjet til at bedømme *Scuppa*, som ligeledes var kontorchef. Sagsøgeren har til støtte herfor henvist til Domstolens dom i sag 15/65, (*Klaer*, Sml. 1965-1968, s. 161);

4. Lettelsen i sagsøgerens funktion takket være de seks kontorchefers arbejde er et »irrelevant« anbringende, idet alle medarbejdere i et direktorat hører under afdelinger, men ikke desto mindre alligevel samtidig er underordnet direktørens myndighed.

Subsidiært har sagsøgeren desuden hævdet, at forordning nr. 912/78 (nævnt ovenfor) ændrede formuleringen af definitionen på en tjenestemands stilling i lønklasse LA 3, idet den i artikel 13 præciserer, at denne er »chef for ... afdeling«, men ikke længere »chef for ... afdelingen«.

Sagsøgeren har derfor anført, at chefen for alle afdelingerne skal være en direktør, at Rådet skal ændre bilag I til vedtægten i overensstemmelse med forordning nr. 912/78 og ikke påberåbe sig det til sit forsvar, således som Domstolen allerede har statueret i dommene *Maudet*, forenede sager 20 og 21/63, (Sml. 1954-1964, s. 465) og *Reynier & Erba*, forenede sager 79 og 82/63, (Sml. 1954-1964, s. 479), og at han »derfor har ret til indplacering i lønklasse A 2«.

Rådet har vedrørende de to første af sagsøgeren fremførte punkter svaret, at »den anciennitetsældstes udøvelse af myndighed er et velkendt forvaltningsretligt princip« og har desuden anført, at der ikke eksisterer nogen ret til forfremmelse.

Hvad angår tredje og fjerde punkt har Rådet — samtidig med at det ikke bestrider, at *Scuppa*-sagen er forskellig fra nærværende sag — anført, at *Klaer*-dommen heller ikke kan påberåbes, for i denne sag havde EKSF aldrig bestridt *Klaer*'s lønklasse A 1; denne krævede med god grund arbejdsopgaver, der svarede til hans lønklasse. Og Rådet har afsluttende om dette anbringende anført, at »sprogtjenesten faktisk hierarkisk er undergivet direktøren for Drift/Oversættelse. Der består således et hierarkisk forhold mellem stillingerne inden for sprogtjenesten og stillingen som direktør med ansvar for sprogtjenesten«. Rådet har anført, at opgaverne som chef for sprogtjenesten ikke svarer til en stilling i vedtægtens forstand; derfor er her heller ikke nogen ret til indplacering i en anden lønklasse.

Hvad endelig angår fortolkningen af forordning nr. 912/78, har Rådet understreget, at ændringen af formuleringen (»chef for ... afdelingen« til »chef for ... afdeling«) ligeledes er blevet gennemført for lønklasse LA 4, og at det under disse omstændigheder ville være forhastet at drage nogen slutning af denne ændring i formuleringen, især fordi »Rådet ved at vedtage disse ændringer på ingen måde havde i sinde at opnormere sprogtjenestens stillingsgrupper«.

Som konklusion har Rådet anført, at »der i Rådet findes en direktør for

Direktorat II: Drift/Oversættelse, som er behørigt udnævnt af ansættelsesmyndigheden, og som er den faktiske overordnede myndighed for sprogtjenesten«.

Anden søgsmålsgrund, der subsidiært bygger på overtrædelse af vedtægtens artikel 5, stk. 3, af principperne om lighed mellem tjenestemænd samt billighedsprincippet

Denne søgsmålsgrund er ligeledes opdelt i to afdelinger.

Første afdeling

Overtrædelse af vedtægtens artikel 5, stk. 3

Sagsøgeren har henvist til sine opgaver samt til sine beføjelser, og anført, at disse ikke svarer til hans indplacering i lønklasse, idet han er forblevet i lønklasse LA 3.

Rådet har understreget, at sagsøgeren kun udfører koordinerende arbejde under en direktørs myndighed, og at Rådet ikke selv har oprettet nogen stilling i lønklasse A 2. Udnævnelsen til lønklasse A 2 kan ifølge vedtægtens artikel 1 kun finde sted ved et ansættelsesbrev fra ansættelsesmyndigheden; da sagsøgerens arbejde svarer udmærket til lønklasse LA 3, er artikel 5, stk. 3, således ikke blevet overtrådt.

Sagsøgeren har hertil anført, at »det er tilstrækkeligt at konstatere, at der er oprettet en stilling som chef for sprogtjenesten, i hvilken sagsøgeren er blevet udnævnt«, og at denne stilling derefter må indplaceres i hierarkiet. For hvis Rådet kan oprette en stilling, må denne — når den først er oprettet — indplaceres ifølge vedtægten, og da denne indplacering er retligt reguleret, falder den uden for det administrative skøn.

Sagsøgeren har ligeledes bestridt *Rådets beskrivelse af hans arbejde, især udtrykket »koordinerende«*, og her henvist til sin argumentation vedrørende det første anbringende: han leder de seks kontorer og har det fulde ansvar for dem.

Rådet har gentaget, at sagsøgeren ikke blev udnævnt til en direktørstilling, men til en LA 3-stilling i 1973, og at han ikke udfører en direktørs arbejde, eftersom det er direktøren for Drift/Oversættelse, der udfører det, og anført, at sagsøgerens arbejde er af koordinerende art. Rådet har her påberåbt sig de i forbindelse med det første anbringende nævnte argumenter og den foreskrevne bedømmelse af sagsøgeren for toårsperioden 1. november 1975 — 31. oktober 1977, hvoraf fremgår, at han udfører koordinerende opgaver under direktøren for Direktorat II.

Anden afdeling

Overtrædelse af princippet om lighed mellem tjenestemænd og af billighedsprincippet

Sagsøgeren har anført, at da chefen for Domstolens sprogtjeneste er indplaceret i A 2, Parlamentets chefer for henholdsvis oversættelsestjenesten og tolketjenesten er indplaceret i A 2, og chefen for Kommissionens tolketjeneste ligeledes er indplaceret i A 2, ville han være den eneste chef for en tjenestegren med myndighed over kontorchefer, som ikke var indplaceret i A 2, hvorfor han er udsat for diskrimination.

Rådet har hævdet, at dette argument her er irrelevant, idet hver institution for det

første selv kan organisere sine tjenestegrene, dommen *Acton,* forenede sager 44, 46 og 49/74, (Sml. 1975, s. 383) og for det andet findes der i Kommissionen en kontorchef (Oversættelse, Generelle anliggender) i lønklasse LA 3, som koordinerer arbejdet i de seks oversættelsesafdelinger, som hver ledes af en kontorchef, der ligeledes er i lønklasse LA 3.

I øvrigt giver udnævnelsen af Noack i lønklasse A 2 på personligt grundlag ikke sagsøgeren ret til samme udnævnelse, og det drejer sig faktisk kun om en ansøgning om forfremmelse fra sagsøgeren. En ret til forfremmelse eksisterer ikke, eftersom Domstolens domme i sagerne 189/73, (*Van Reenen,* Sml. 1975, s. 454); 25/77, (*De Roubaix,* Sml. 1978, s. 1089); 5/70, (*Prelle,* Sml. 1970, s. 219); 77/70, (*Prelle,* Sml. 1971, s. 149) »viser, at selv når en tjenestemand udfører arbejde, der ligger over hans indplacering, kan han ikke påberåbe sig ret til en forfremmelse. Så meget desto mindre kan han, når han ikke udfører et sådant arbejde — som det er tilfældet med sagsøgeren — påberåbe sig en sådan ret.«

Sagsøgeren har først henvist til sin argumentation vedrørende det første anbringende om, at hver institution selv kan organisere sine tjenestegrene, når blot vedtægten respekteres, og dernæst anført, at eksemplet med kontorchefen i »Oversættelse, Generelle anliggender« i Kommissionen ikke er noget bevis, idet denne ikke har beføjelse til at bedømme de andre kontorchefer, men alene koordinerer deres arbejde, medens sagsøgeren udøver »de hierarkiske rettigheder og pligter«, og har det fulde ansvar for alle seks afdelinger. Desuden er Rådet klar over, at stillingen som chef for sprogtjenesten bør være en A 2-stilling, idet »vedtægtsudvalget« i sin rapport til De faste repræsentanters Komité vedrørende de ændringer, som forordning nr. 912/78 (rådsdokument R 269/77 (STAT 9) (FIN 59) af 9. 2. 1977, bilagt) skulle iværksætte, som begrundelse for ikke at oprette en lønklasse LA 2 anførte, at det fortsat skulle være muligt for administrationens tjenestemænd at overtage ledelsen af en sådan tjenestegren.

Endelig har sagsøgeren anført, at »det af Rådet fremførte vedrørende den manglende ret til forfremmelse er irrelevant«, idet sagsøgeren ikke har ansøgt om en forfremmelse, men om at »få ændret sin indplacering i henhold til et retligt grundlag«. Desuden er den foreliggende sag forskellig fra ovennævnte domme, idet »der ikke er tale om arbejdsopgaver svarende til en højere stilling end den, han er udnævnt i, men om opgaverne i den stilling, han er udnævnt i«, og sagsøgeren kunne ikke afslå sit nye arbejde, i modsætning til den tjenestemand, der udfører et arbejde, som svarer til en højere stilling end hans egen.

Sagsøgeren har derfor ansøgt om at blive indplaceret i den lønklasse, som svarer til den stilling, »hvortil han er blevet formelt udnævnt af ansættelsesmyndigheden«, og han har herved anført, at denne ret er blevet anerkendt af Domstolen i sag 102/63, (*Boursin,* Sml. 1954-1964, s. 561).

Rådet har fastholdt sit argument om, at hver institution kan organisere sine tjenestegrene, som den vil.

Hvad angår de andre sprogtjenestechefers stilling, har Rådet først understreget, at chefen for Domstolens sprogtjeneste er indplaceret i A 2 på personligt grundlag, og at chef for oversættelsestjenesten, chef for tolketjenesten og chef for sprogtjenesten ikke er identiske stillinger; de eneste gyldige sammenligninger er derfor dem, som vedrører de andre chefer for oversættelsestjenesterne.

Rådet har ligeledes gentaget sin argumentation under første anbringende, anden afdeling, vedrørende fortolkningen af de af forordning nr. 912/78 følgende ændringer.

Rådet har i øvrigt anført, at det faktisk drejer sig om en ansøgning om forfremmelse, idet sagsøgeren i sin ansøgning selv anerkender, at han ansøger om omdannelse af sin lønklasse LA 3 til A 2. Over for sagsøgerens argumentation har Rådet anført, at der i sagen sker en sammenblanding af stilling i vedtægtens forstand og arbejde: sagsøgeren, der har en LA 3-stilling, er blevet udnævnt til at udføre arbejdet som chef for sprogtjenesten. Rådet understreger i øvrigt, at udnævnelsen blev foretaget i 1974, hvorimod sagsøgerens ansøgning blev fremsat i 1978.

Endelig mener Rådet, at hvis *Boursin*-dommen bekræfter, at hver tjenestemand har ret til en lønklasse svarende til hans stilling, så udføres i nærværende sag det til direktørstillingen svarende arbejde af direktøren for Direktorat II.

Sagsøgeren udfører altså ikke en direktørs arbejde og har ikke ret til udnævnelse i lønklasse A 2.

IV — Mundtlig forhandling

Parternes repræsentanter har i retsmødet den 20. september 1979 mundtligt uddybet den i deres skriftlige indlæg indeholdte argumentation og besvaret Domstolens spørgsmål.

Sagsøgeren har fremsat sin opfattelse og søgt at bevise, at hans arbejde udgjorde en stilling, at han faktisk var blevet udnævnt dertil (hvilket skulle være blevet bekræftet i »Personaleposten« af 28. 5. 1974), og at han burde have den til stillingen svarende lønklasse.

Rådets befuldmægtigede har besvaret de af den rapporterende dommer stillede spørsmål vedrørende brugen af udtrykket »stillet til rådighed« for en tjenestegren, et udtryk anvendt af administrationen ved ansættelsen af Loebisch samt vedrørende den af ham udøvede beføjelse til at bedømme sine kolleger i samme lønklasse.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 25. oktober 1979.

Præmisser

1 Ved stævning, indgået til justitskontoret den 25. januar 1979, har Ralph Loebisch, chef for sprogtjenesten i generalsekretariatet i Rådet for De europæiske Fællesskaber, anlagt sag med påstand om, at han indplaceres i lønklasse A 2 og at den stiltiende afvisning af hans ansøgning og klage i denne anledning annulleres.

2 Sagsøgeren indtrådte i Ministerrådets tjeneste som oversætter den 1. februar 1958. Han blev den 25. maj 1973 forfremmet til lønklasse LA 3 og ansat i stillingen som »chef for oversættelsesafdelingen«. Rådets sprogtjeneste er opdelt i seks afdelinger, som oversætter til de respektive seks officielle sprog i Fællesskaberne, og som hver er undergivet en kontorchef. De seks kontorchefer er undergivet »chefen for sprogtjenesten«, som selv er undergivet direktøren for Direktorat II »Drift/Oversættelse«, der henhører under generalsekretariatets Generaldirektorat A.

Stillingen som chef for sprogtjenesten beklædtes indtil dennes pensionering den 13. januar 1974 af Noack, som på personligt grundlag var blevet forfremmet fra lønklasse LA 3 til lønklasse A 2. Den 30. april 1974 modtog sagsøgeren følgende meddelelse fra Rådets generalsekretariat:

»Meddelelse til hr. Loebisch. Jeg har den ære at meddele Dem, at De fra 1. april 1974 stilles til rådighed for Generaldirektorat A, Direktorat II: Drift/Oversættelse, som chef for sprogtjenesten«.

Sagsøgeren har — under henvisning til forgængerens indplacering i lønklasse A 2 — to gange ansøgt ansættelsesmyndigheden om indplacering i lønklasse A 2 med virkning enten fra 1. april 1974 eller i hvert fald fra 4. maj 1978, da den ændrede tjenestemandsvedtægt trådte i kraft. Han har anlagt sag vedrørende ansættelsesmyndighedens stiltiende afvisning af nævnte ansøgninger og har nedlagt påstand om, at Domstolen udnytter sin fulde prøvelsesret og træffer afgørelse om, at hans stilling er en direktørstilling samt dømmer ansættelsesmyndigheden til at indplacere ham i den til den således definerede stilling svarende lønklasse, det vil sige i A 2.

3 Da parterne er uenige om både de faktiske og retlige omstændigheder, må sagens afgørende forhold undersøges i rækkefølge, dvs. betydningen af meddelelsen af 30. april 1974, beskaffenheden af sagsøgerens arbejdsopgaver og deres placering i Rådets organisatoriske opbygning, den påståede diskrimination af sagsøgeren i forhold til hans forgænger og endelig hans eventuelle ret til en bestemt indplacering eller til forfremmelse.

4 Ved meddelelsen af 30. april 1974 blev sagsøgeren »stillet til rådighed« for et direktorat »som chef for sprogtjenesten«. Uanset en retsakts benævnelse eller dens sprogbrug eller de dertil knyttede kvalifikationer må retsaktens betydning bestemmes efter dens virkelige karakter. Meddelelsen fra den 30. april udgør en ændring i sagsøgerens ansættelse i tjenestens interesse og har ingen indflydelse på hans lønklasse; denne retsakt kan ikke have karakter af en egentlig udnævnelse, eftersom stillingsbetegnelsen chef for sprogtjenesten ikke eksisterer som sådan i oversigten over sprogtjenestens stillingsgrupper.

5 Sagsøgeren er forblevet tjenestemand i lønklasse LA 3, idet stillingerne som kontorchef i oversættelsesafdelingen og chef for sprogtjenesten begge er indplaceret i lønklasse LA 3 i Rådets generalsekretariats organisatoriske opbygning.

6 Det må nu undersøges, om arbejdet som chef for sprogtjenesten i nævnte generalsekretariat svarer til de opgaver, som man normalt kan kræve udført af en tjenestemand i lønklasse LA 3.

7 Sagsøgeren har herved henvist til, at Rådets sprogtjeneste er en vigtig administrativ enhed, som omfatter 250 akademikere. Hertil kan anføres, at der intetsteds i vedtægten kan findes støtte for en teori om, at indplaceringen i en vis lønklasse afhænger af de underordnedes antal og status.

8 Sagsøgeren har desuden påberåbt sig, at han hierarkisk er overordnet kontorcheferne for oversættelsesafdelingerne. Dette argument har ingen

betydning, for så vidt angår den administrative koordinering af sprogtjenestens arbejde; faktisk medfører denne funktion ikke efter sin natur et underordnelsesforhold for de tjenestemænd, der er omfattet af en sådan koordinering, hvorfor denne normalt kan overlades til en tjenestemand i samme lønklasse.

9 Sagsøgeren har ligeledes gjort gældende, at han må anses som overordnet, idet han udfærdiger bedømmelser vedrørende sine kolleger. Selv om det er korrekt, at den, der udfærdiger bedømmelser, oftest indtager en højere stilling end de tjenestemænd, hvis kvalifikationer, tjenstlige indsats og adfærd i tjenesten, han skal vurdere, er der dog intet i vedtægten, som strider mod en fremgangsmåde som den foreliggende, og logisk forekommer det rimeligt at betro bedømmelsen af tjenestemænd i samme lønklasse til en ældre og erfaren tjenestemand. Det er således ikke nødvendigt, at en direktør er førstebedømmer af kontorcheferne for oversættelsesafdelingerne.

10 Sagsøgeren har anført, at den pågældende stilling tidligere var besat med en tjenestemand i lønklasse A 2, en lønklasse, der svarer til stillingen som direktør. Det må her bemærkes, at Noack, den tidligere chef for sprogtjenesten, var blevet udnævnt i lønklasse A 2 *på personligt grundlag;* man kan herfra *modsætningsvis* slutte, at stillingen som sådan rent faktisk ikke er indplaceret i A 2, idet sagsøgerens forgænger kun havde opnået denne indplacering i kraft af diskretionær forfremmelse, der skyldtes hans personlige dygtighed og formentlig den omstændighed, at han stod ved afslutningen af sin tjenestemandskarriere.

11 Endelig mener sagsøgeren, at Rådet i sin optræden over for ham har overtrådt billighedsprincippet; han udfører direktørmæssige opgaver, som ville berettige indplacering i lønklasse A 2 i de andre institutioner. Hertil må svares, at hver institution er herre over sin egen organisatoriske opbygning og besidder et vidt skøn ved organiseringen af sine tjenestegrene. Man kan fremføre, at Rådet har fundet det hensigtsmæssigt at lade sagsøgerens tjenestegren lede af en direktør — som i øvrigt samtidig leder en anden administrativ enhed — og at tjenestegrenen således ikke er uden ledelse.

12 Det fremgår således, at der ikke objektivt findes nogen vedtægtsmæssig stilling, som sagsøgeren kan kræve at blive forfremmet til. Selv om en sådan stilling blev oprettet som følge af en omlægning af den organisatoriske opbygning af Rådets tjenestegrene, ville ansættelsesmyndigheden være frit stillet i sin bedømmelse af sagsøgerens kvalifikationer med henblik på en eventuel forfremmelse.

13 Sagsøgeren kan på denne baggrund ikke gives medhold.

Vedrørende sagens omkostninger

14 I henhold til procesreglementets artikel 69 og 70 bærer hver part sine omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Hver part bærer sine omkostninger.**

Touffait Pescatore Mackenzie Stuart

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 13. december 1979.

For justitssekretæren

J. A. Pompe
Assisterende justitssekretær

A. Touffait
Formand for anden afdeling